

ශ්‍රී ලංකාවේ වන සංවර්ධනයට ජනතා සහයෝගයේ අවශ්‍යතාව

වී. ආර්. නානායක්කාර වන සංරක්ෂක

ගත වූ සියවස අග දී ශ්‍රී ලංකාවේ ජනගහණය 35 ලක්ෂයක් වූ අතර මුළු භූමියෙන් 70% වනයෙන් වැසී පැවැතිණි. 1953 දී ජනගහණය 81 ලක්ෂය වන විට වන ප්‍රමාණය 50% දක්වා අඩු විය. 1981 දී ජනගහණය එක්කෝටි 50 ලක්ෂය තෙක් වැඩි වූ විට වන ප්‍රමාණය 28% තෙක් අඩු විය. 1981 ජන ලේඛනය අනුව ජනගහණය වර්ධනය වූ දිස්ත්‍රික්ක වන ප්‍රමාණය අධික ඒවා විය. එනම් මූලතීව්, වවුනියා, මන්නාරම, ත්‍රිකුණාමලය සහ පොලොන්නරුවයි. මේ හය ජනක වන භාතිය වහා තතර කර වන වර්ධනයට උපාය සහ මාර්ග යෙදවිය යුතු ය. වන වර්ධනය මෙන් ම වෙනත් ගස් කොළො ද කෘෂිකාර්මික වැවිලි ද වර්ධනය කළ යුතු ය.

සිරිත් පරිදි කැලෑ දෙපාර්තමේන්තුව කැලෑ වැවීම, හේන් ගොවිතැන් පාළු වූ පෙදෙස් වල කැලෑ රෝපණය, පාළුවට හරින ලද තේ වතු වල කැලෑ වැවීම සහ වියළි කලාපයේ හීන වූ කැලෑ සමුපකාර වන සංස්කරණ ක්‍රම යටතේ වැවීම කර තිබේ. මෙය කැලෑ දෙපාර්තමේන්තුව මගින් ම කර සාර්ථක ප්‍රතිඵල ලැබී ය. රටට අවශ්‍ය දැව ප්‍රමාණය, දර ප්‍රමාණ මින් ලැබුවා පමණක් නොව ඇතැම් විට දැව අපනයනය ද සිදු විය.

දැනට ජනගහණ වර්ධනය 1.7% ගණනේ සිදු වන නිසාත්, විශාල පරිමාණයේ ජල සම්පාදන ව්‍යාපාර සඳහා කැලෑ එළි කිරීමෙන් සහ වන විද්‍යාව පිණිස නාමමාත්‍ර ව පවත්නා කැලෑ බිම් බුත්තියට පැවරීම නිසාත්, වන වගාව සඳහා බිම් යායවල් ලබා ගැනීමේ දුෂ්කරතා වනට කැලෑ දෙපාර්තමේන්තුව මුහුණ දෙමින් සිටී. මාණ්ඩලික නිලධාරීන් 40 කින් පමණක් සමන්විත කුඩා දෙපාර්තමේන්තුවක් වුවත්, එය වසරකට ගස් කෝටි 2 වැටීමේ අරමුණ ඇතිව කටයුතු කරයි. තුන්වන ලෝකයේ තත්ත්වයෙන් මනින කල එක් භූමි ඒකකයක මෙතරම් ගස් රෝපණය උස් මට්ටමක් ලෙස සැලකිය හැකි ය.

මේ හේතූන් නිසා දැනට අනුගමනය කරන ක්‍රියා මාර්ගය නම් රජයට අයත් නොවන පර්යන්ත ඉඩම්, පෞද්ගලික ඉඩම් සහ වෙනත් සංවිධානවලට අයත් ඉඩම්වල ගස් සිටුවීමයි. මෙම අරමුණු ඉටුකරගැනීමට වෙනත් සංවිධාන වලට අයත් පුද්ගලයන් සහ රටේ ජීවත්වන සියලු ගැමි ජනතාව ගේ සහයෝගය ලබාගැනීම අවශ්‍යයි. මින් අදහස් වන්නේ මුළු රටවැසියා ගේ ම සහයෝගයයි. මෙහි දී සමාජ වන විද්‍යාව

ක්‍රියාත්මක කළ යුතු ය. එනම් රටේ ඒ ඒ කොටස් වල ජන සමූහයන් එකමුතු වී කාලේන් ශුභසිද්ධිය උදෙසා රුක් රෝපණ කිරීමයි. මෙය ශ්‍රී ලංකාවේ 1980 ජාතික වන ප්‍රතිපත්තියට ද එකඟ ය. සමාජ වන විද්‍යා ව්‍යාපාරයක් මගින් වන විද්‍යා ගොවි පොළවල් සහ පෞද්ගලික කැලෑ කවිටි ඇති කිරීමට ඒ ඒ කොටසේ ප්‍රජාව යොමු කිරීම එහි එක් අරමුණකි.

පවුල් සහභාගීත්වය මත පැවැති සමාජ රුක් රෝපණ සම්ප්‍රදායයක් සිංහල රජුන් දවස තිබිණි. තෙත් කලාපයේ ගෙවතු ක්‍රමය හෙවත් උඩරට සම්ප්‍රදායේ “ගෙවත්ත” නමින් දන්නා ලද්දේ එයයි. එම ක්‍රමයට අනුව ගෙවතු වල රුක් රෝපණය කැරිණි. හෙවණ, අලංකාරය, දැව, දර, පළතුරු අතර බෙහෙත් සපයන ගස් පවුල් තම ගෙවතු වල වැඩි හ. කුඩා පැළෑටි සහ වැල් ජාති ද වැඩි හ. බොහෝ විට මෙම වගාව ජේළි තුනකින් යුතු විය. මෙය ඔවුන් පුරුදු කළ කෘෂිකාර්මික ගෙවතු වන විද්‍යාවයි. එහෙයින් රටේ අනෙක් කොටස්වලට සමාජ වන විද්‍යාව බෝ කිරීම අසීරු ප්‍රශ්නයක් නොවේ. මෙම ක්‍රමය විද්‍යානුකූලව නව කැලෑ දෙපාර්තමේන්තුව ප්‍රජා වන විද්‍යා ව්‍යාපෘතිය යටතේ ගොවීන් ගේ කැලෑ කවිටි ව්‍යාපාරය ක්‍රියාත්මක කරයි.

කාලේන් ප්‍රයෝජනය සඳහා ප්‍රජා රුක් රෝපණ සම්ප්‍රදායයක් ශ්‍රී ලංකාවේ නොතිබුණු නිසා ප්‍රජා වන විද්‍යාව ප්‍රශ්න කීපයක් මතු කරයි. මීට හේතුව අතීතයෙහි ශ්‍රී ලංකාවේ විශාල වනාන්තර බහුල වීමත් අවශ්‍ය දෑ සැපයූ ගෙවතු තිබීමත් ය. කෙසේ වෙතත් මතු වට අවශ්‍යතා ඇති විම නොවැළැක්විය හැකි නිසා ප්‍රජා වන විද්‍යා ව්‍යාපෘතියෙහි ප්‍රජා කැලෑ කවිටිවලට ඉඩක් තිබීමත්, ප්‍රජාව වන වගාවට එක්කරන ග්‍රාමෝදය මණ්ඩල තිබීමත් වැදගත් ය. ජනතාවගේ අවශ්‍යතා පිරිමසන කෘෂි වන විද්‍යාත්මක කැලෑ කවිටි එම මණ්ඩල මගින් ව්‍යාප්ත වනු ඇත. මෙ මගින් විශාල පරිමාණයෙන් ගොවිතැන සහ වන විද්‍යාව ක්‍රියාත්මක වන ප්‍රජා වන කෙත් ඇතිවීමට මග පෑදේ.

ප්‍රජා වන විද්‍යාව පිළිබඳ හොඳ ම උදාහරණය වීතයේ දැක ගත හැකි ය. විජේවයෙන් පසු නග්නව ගිය විශාල පිටිසර පෙදෙස් නො කඩවා ඉදිරියට ගිය වීන ජනතාව රුක් රෝපණයෙන් සරු කළ හ. මෙය මාඕ සේතුං වීත්තනයේ ‘පිටිසර පෙදෙසේ ගස් වවත්ත’ යන උද්යෝග පාඨයයි. මෙසේ (1) සියලු පාර දෙපස (2) ජල

මාර්ග දෙපස (3) ගෙඉඩම් දෙපස (4) ගම් මායිම් වල ගස් රෝපණය කැරිණි. මෙසේ ගොවිතැන් වැඩවලින් කොට කළාක් මෙන් පෙනිණි. ළමයින් ඇතුළු සියලු වැඩ කළ හැකි උදවිය තනි ප්‍රජාවක් ලෙස වීතයේ පිටිසර පෙදෙස් ගස් වගා කළ හ.

අනෙක් සැලකිය යුතු උදාහරණ දෙක උතුරු කොරියාව සහ දකුණු කොරියාවයි. ප්‍රජා වන විද්‍යා වැඩ සටහන් යටතේ ග්‍රාමීය කැලෑ සංගම් හෙවත් සමුපකාර මගින් විශාල පෙදෙස්වල වන රෝපණය සිදු විය. ප්‍රජා වන සංවර්ධනය ඉන්දියාවේ, තායිලන්තයේ ප්‍රදේශ ගත කැලෑ ගම් පවත්වයි. පිටිසර ප්‍රජාවන් ගේ යැපීම මෙම කැලෑවලින් ඉටු වේ. එම නිසා ඔවුන්ගේ පැවැත්ම සහ දියුණුව සඳහා නො කඩවා අස්වැන්න ලබාගැනීමට කැලෑ දියුණු කිරීම සහ මනා පාලනය සිදුවේ. මෙහි මිනිසුන් තමන්ගේ කැලෑ බිම්වල නියම

චන්ද්‍රානි මහේස්වරී - අවශ්‍යතා - වන විද්‍යාව

පරිසරයට එකමුතු ජීවත්වීම සංරක්ෂණය අතින් ඉතා අන්ර්ෂ ක්‍රියා මාර්ගයකි. අවශ්‍යතාව නිසා ම මේ හැම රටක ම ප්‍රජා ශුභ සිද්ධිය උදෙසා පරිසර කටයුතුවලට ප්‍රජා සහභාගිත්වය තැනිව ම බැරි ය.

වාසනාවකට මෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ සෑහෙන පමණ දර සහ දැව තවමත් තිබේ. එහෙත් වාර්ෂික ජනගහණයේ 1.7% වැඩිවීමත්, සංවර්ධනය සහ කෘෂිකර්මයේ නාමයෙන් සිදු වන වන හීනත්වය සහ භූමි නග්නීකරණය කිසි ම වන රක්ෂකයකු නො ඉවසන සුළු අයහපත් තත්ත්වයන් ය. මෑත කරන ලද අධ්‍යයන අනුව ගම්වැසියන් දර සොයා ගැනීමට මසීලයකට වැඩි ය. ගමන් කළ යුතු නැත. තේපාලයේ, ඉන්දියාවේ සහ පකිස්ථානයේ ඇතැම් කොටස්වල මෙන් ඊට දවසක් ගත නොවේ.

දෙපාර්තමේන්තුව, පොලීසිය සහ දිස්ත්‍රික් පාලන ආයතන වැනි රජයේ අංශවලත් ගැමි ජන කොටස්වලත් සහයෝගය ඇතිව ය.

සාමාන්‍ය පිළිගැනීම කුමක් වුවත් අධ්‍යයනයන් ගේ හෙළිකිරීම අනුව ලංකාවේ වනය සපයන්නේ රටට අවශ්‍ය දැව ප්‍රමාණයෙන් 50% කුත් දර ප්‍රමාණයෙන් 20% කුත් පමණකි. දැව වලින් 50% කුත් දරවලින් 80% කුත් ලැබෙන්නේ කැලෑ ගණනයට අයත් නොවන රටේ කෘෂිකාර්මික දැව සම්පත් වලිනි. 'කැලෑ නොවන' යන්නෙන් අදහස් වන්නේ නැන නැන ඇතින් විහි දී වැවෙන ගස්, විහිදී පවත්නා ගස් කට්ටි, ගෙවතු මාර්ග අයිණේ වැවෙන ගස්, රේල් පාර අයිණේ වැවෙන ගස්, දිය මාර්ග දෙපස වැවෙන ගස්, වලවල්වල පළ ඉනි, පුරන් ඉඩම්වල කැලෑ ප්‍රසිද්ධ

ස්ථානවල සිටුවා තිබෙන ගස් සහ වතු වල හෙවණට සිටු වූ ගස් ආදියයි. කෘෂිකාර්මික දැව සම්පත් නම් උගුලා දැමූ තේ ගස්, රබර් ගස්, පොල් ගස් ආදියයි.

ප්‍රජා වන සංවර්ධනය සහ සමාජ වන ව්‍යාප්තිය මගින් රුක් රෝපණ කිරීමේ දී ප්‍රජාව සම්බන්ධ කර ගැනීමේ ඇති වැදගත්කම මෙම සොයාගැනීම් ඔප්පු කරයි. කැලෑ නොවන සහ කෘෂිකාර්මික දැව සම්පත් පාලනය, පවත්වාගෙන යෑම සහ වර්ධනය එමගින් ඉටුවේ. මේ සියවස අවසානයේ දී ජනගහණය කෝටි 2 ඉක්මවයි. එවිට විශාල වතු වැවීමට මිනිසුන්ට ඉඩම් හිඟ වෙයි. රුක් රෝපණයට සහ ගස් කට්ටි වැවීමට ප්‍රජාව හවුල්වීම දිගට ම පවතිනු ඇත.

ළඟ දීම නිකුත් වූ ලෝක ආහාර සහ කෘෂි සංවිධානයේ සංඛ්‍යා පත්‍රය අනාවරණය කරන පරිදි කිසියම් ගස් කොළන් වර්ගයක් හෝ ලක් පොළවෙන් 42% වසාගෙන වැවේ. උස්වනය හෙවත් ඝන වනය භූමියෙන් 28% වසා සිටින අතර, සාමාන්‍ය කැලෑ ලඳු කැලෑ සහ පතන් ඉතිරි 14% වසා සිටී. මෙයට වන රක්ෂණ දෙපාර්තමේන්තුවෙන් පාලනය වන කැලෑ ද අයත් වේ. උතුරු සහ නැගෙනහිර වියළි කලාපයෙහි උස් ආවරණ කැලෑවල සේවය වන රක්ෂණය නම දැන් උවදුරු සහිත කාර්යයක් වී ඇත. එම නිසා ඒවා සමහරක් තායිලන්ත ක්‍රමයට කැලෑ ගම් බවට පරිවර්තනය කිරීම සහ ඉතිරි කොටස බුරුම ක්‍රමයට වටිනාකමින් වැඩි තේක්ක වතු බවට පත් කිරීම සුදුසු ය. කෙසේ වෙතත් ශ්‍රී ලංකාවේ කැලෑ දැන් පවත්නා ප්‍රමාණයට වත් පවත්වාගෙන යෑම යෝග්‍යය. පරිසරය, සෞන්දර්යය සහ ආර්ථික හේතූන් අනුව එය වැදගත් ය. මෙය කළ හැක්කේ කැලෑ

